Andrzej Ziemiański

Heisenbergova bomba

(Bomba Heisenberga)

„Plamenooká“, které vojáci přezdívali „Latrina“, dorazila na vršek pahorku po skřípajících housenkových pásech, které drtily stromy, vesnické chalupy, rýžová políčka i veškeré konstrukce, které lidé vybudovali v tomto všemi zapomenutém koutě světa. Skoro dvacetitunové samohybné dělo královských intervenčních sil zanechávalo za sebou jen vyjeté koleje, které rychle zaplňovala voda.

Wiśniowiecki otevřel průlez a vystrčil hlavu. K očím přiložil triedr. Nejbližší pahorek se zvedal o tři kilometry dál.

„Tak dobře, Jurasi.“ Wiśniowiecki zaměnil triedr za dálkoměr. „Průzkumná dávka!“

„Už se chystá, šéfe...“ Zbrojíř u mohutné lafety třistamilimetrového děla spustil podavač. „Kolik?“

„Dej jim tři.“

„Ping, ping, ping...“ To byly jediné zvuky, které Wiśniowiecki uslyšel. Terminátor v přilbě kraťoučkými třesky sevřel v potřebné chvíli bubínky v jeho uších, aby zabránil ohluchnutí. Tento technický zázrak, který ochraňoval uši, neměla rota chránící pancéřové monstrum. Pěšáci v maskáčích si tiskli uši, zvraceli a volali něco, co Wiśniowiecki se sevřenými bubínky neslyšel. Vzepřel se na rukou a vylezl na pancéřový trup samohybného děla. K čertu! Zasraný Tonkin! Nebo Vietnam, jak této zemi říkají Američani. Zasraná, zbytečná válka. Zasrané chlácholení Němců! Zasrané horko! Zasraný... a vůbec... Poslední dobou sral na všechno. Napojil se na vnější interkom a zapnul rádio.

„Tuto zprávu přijal s velkým znepokojením vrchní velitel polské armády generál Rozwadowski. Sestřelení našeho leteckého esa prince Matěje Lubomirského vzrušilo celý svět. Král Jindřich XI. Jagellonský, přímý potomek vítězů od Grunwaldu, dostává kondolence od našich přátel: kancléře Adolfa „Führera“ Hitlera, Benita „Duce“ Mussoliniho, císaře Hirohita, generála Francisca Bahamonde Fran-

ka... Rakousko-uherský císař přikázal na státních budovách spustit vlajky do půli žerdi.“

Přeladil na jinou stanici. Hlas s výrazným americkým přízvukem právě hlásil:

„Polští, litevští a židovští vojáci! Vy dál nebojovat s prohnilou takzvanou Rzeczpospolitou Tří národů! Pro vás nejlepší se vzdát. My vám pustíme Hanku Ordonku, abyste se zamyslili nad tím, co děláte...“

Bože! Nepřátelská rozhlasová stanice pouští Hanu Ordonovou místo smutečních pochodů za prince Lubomirského jako oficiální stanice, nebo spojeneckou „Lily Marlén“, která duní z německých stanic až ke zblití.

„*Láska ti promine všechno*...,“ zazněly akordy nejnovějšího hitu polské zpěvačky.

Wiśniowiecki vytáhl zlatou tabatěrku. Cigareta mu nechutnala, ostatně jako všechno v této zatracené vlhkosti, svinské teplotě, v zasraném Tonkinu... Toužil po hltu studeného piva. Pohlížel na tři sloupy dýmu, které vyvolal na protějším svahu. Stoupaly k obloze. Zasraný americký Vietnam!!! Zasraná, nikomu nepotřebná válka.

„Přerušujeme poslech hudby kvůli vysílání vojenské zprávy,“ pronesl hlas se silným americkým přízvukem. „Německá vojska utrpěla řadu porážek a byla zahnána sto mil od Pekingu. Generál Heinrici prchá rychleji než jeho štáb...“

„K čertu...,“ zamručel Wiśniowiecki. „To jsou naši už u Pekingu?“

„Polská armáda utrpěla porážku ve vzdušném boji nad Saigonem. Losy VII měly značné ztráty při bombardování nemocnic, školek, lékáren a nevinných lidí. Bylo sestřeleno přes sto strojů...“

„Což znamená... že jsme smetli Saigon z povrchu země.“

„Litevci prchají od Dien Bien Phu jako zajíci.“

„Litevská pěchota tu díru konečně dobyla... Teď už jenom...“

„Teď už zbývá jen čekat na den konečné porážky!“ Předchozího hlasatele nahradila žena, která zvládala polštinu mnohem lépe. „Síly VietDem se soustředily v přístavech delty Mekongu! Losy VII jsou naprosto neúčinné. Tento bombardér, vyrobený v mírném pásmu, ve vlhkém ovzduší selhává. Není schopen účinně zasahovat a vzbuzuje

posměch i soucit pilotů Vietnam Marines! Vaše propaganda bude tvrdit, že Da Nang zničily „Zubry“. Naprostá lež. Japonští stíhači nemají takový dolet, aby mohla chránit ubohé polské sebevrahy... Ani po obsazení Havaje vás Japonsko nemůže nijak podporovat!“

Wiśniowiecki típl špaček o pancíř děla. Odpojil interkom a úzkým průlezem vklouzl do nitra „Plamenooké“, které vojáci oprávněně přezdívali „Latrina“. Uvnitř byl tak neuvěřitelný smrad, že málem omdlel.

Také posádka poslouchala nepřátelskou propagandu. Zprávu z války vystřídal hit Alexandra Žabczynského „Je tu krásně“. Jen starší zbrojíř Izaak Ronstein se právě mstil za svůj židovský původ.

„No samo, mám ve Vancouveru strejčka Jestli tam „Zubři“ přiletí a vybombardují ho, co povím rodině?“

„Ve Vancouveru máš strejčka?“ zavrčel Wiśniowiecki. „A kde máš vodku?“

Ronstein mu beze slova podal polní láhev.

„Tam „Zubři“ nedoletí...,“ uklidňoval Izaaka Jurek Brouk. „Nikdy! Japonci nám nedovolí používat základny v Pearl Harbouru.“

„Pitominky...,“ Wiśniowiecki vyndal z chladničky plechovku s chlebovým kvasem. „Když nám pošleš tři víčka, můžeš soutěžit o nejnovější gramofony!“ zněl reklamní nápis na obalu. Wiśniowiecki opatrně sundal pásku tak, aby ji neporušil, a hodil ji do společné plechovky. Za tyto legrační papírky je možné dostat od domorodců marjánku. Prý ji používají k padělání falešné saké pro Japonce.

Ozval se rachot, následovaný silným nárazem do pancíře „Latriny“. Plechovka s kvasem přistála na konzole řízení. Bože! Zase bude všechno ulepené. Jakýsi motor opodál zavyl ve vysokých obrátkách a ozvalo se zakvílení housenkových pásů, následované dalším nárazem do pancíře.

„Dovezli nám munici,“ ohlásil Ronstein.

„Slyším!“ zavrčel Borkowski.

„A já cítím...“ Brouk si masíroval bok.

Po chvíli dolehly k těm, co normálně slyšeli, tlumené nadávky a potom bušení kovovou tyčí do pancíře.

„Doplnění zásob!“ zařval někdo venku. „Poslyšte, hajzlbáby... nechcete svou milovanou latrinku vyvětrat?“

To zrovna. V tomto ovzduší se „Latrina“ vyvětrat prostě nedá. Několikrát otevřeli všechny průlezy včetně havarijních, ale... Posměváčci tvrdili, že po tomto úkonu byl puch ještě větší. Přítomnost sedmi trvale zpocených chlapů a nezničitelného odmořovacího prostředku (vyráběného nejspíš z psího trusu) vedly k tomu, že uvnitř se dalo vydržet bez poblití jen po dlouhém tréninku.

„Velitel muničního vozu k veliteli Prvního republikového klozetu!“ Přestože jim Wawrzynowicz rozbil zadní světla, zřejmě se bavil. „Vylezte z té žumpy! Zásoby vám vjely přímo do zádi.“

Wawrzynowicz byl nepochybně agentem polské rozvědky - hajzlem, který posílá hlášení. Přesto ho všichni milovali, protože dělal nádherné fotografie (ne jako ty německé idiotenkamery) a rozdával je, takže bojová cesta „Latriny“ byla nejkrásněji dokumentovanou akcí v dějinách lidstva V civilu byl zřejmě profesionálním fotografem. Tyto snímky vytvořily legendu. Rodiny vojáků se v dopisech rozplývaly nadšením poté, co viděly své „dobyvatele“ postávat na troskách bambusových chalup, při přechodu řeky (Brouk se přitom málem utopil) nebo při pacifikaci Phenianu. Wawrzynowiczovy snímky se často objevovaly v novinách. A on sám dokázal vyměnit u Němců tři ukořistěné vietnamské přílby za tři bedny rýnského polosuchého, takže navzdory donášení se bez něho osádka nemohla obejít.

Brouk nevydržel a vyskočil zásobovacím otvorem jako první. Ti chlapi byli vojáky nadraka. Většinou dobrovolníci. Osvobození od roboty už ve dvaceti létech... Ale... Wiśniowiecki sám viděl, jak se Brouk jednoho večera modlil: „Pane Bože, za co jsi mě poslal do těchhle sraček? Mohl jsem v klidu sedět doma nebo vyhlížet konec šichty rozvalený na sedadle kombajnu... A tady mě ti hajzlové zamordujou v devatenácti! Pane Bože, zařiď, aby celou polskou armádu něco rozehnalo. Moc o to prosím...“

„Mám útočný nůž a tři uši,“ zaslechli zvenku.

„Americký nůž?“

„Jo.“

„Za ten dostaneš spoustu vody.“ Wawrzynowicz byl opravdu dobrý kšeftman. „Ale uši... Proč jenom tři?“

„Protože, kurňa... ten... Jeden z nich měl jenom jedno!“

„Hele, Brouku... Nechceš kšeftovat sám? Umíš německy?“

„Ne, pane důstojníku, ale on doopravdy měl jenom jedno ucho!“

„Tak sem s tím...“

Brouk pokrčil nos.

„Jenže... Mírně zasmrádly.“

„Nevadí. Strčím jim i takový.... Jéééžíííš...Maria, Josef. To je máš v obyčejným kapesníku? V kapse??? Kristepane na nebesích... strč tu sračku do igelitového pytlíku... Přece na to nebudu sahat!“

„Tři Chinooki na návrší.“ Ze střeleckého průlezu se vynořila Rappaportova hlava

„Čí???“ Borkowski i Wiśniowiecki zařvali současně. Americké Chinooki sloužily na obou stranách.

„Jó... to kdybych věděl...“

Brouk skočil ke své protiletadlové padesátce.

„Matko Boží... Ježíš Maria Josef...“

„Dva Chinooki na jedenácté hodině!“ ohlásil Ronstein.

Lidyllo přilehl ke spojeným Gnome-Rhone.

„Já tě...“

„Zavolej Welthaltery!“

Borkowski zaujal místo za velitelovým sedadlem.

„Letecká podpora, letecká podpora!“ volal zbrojíř Dembek do mikrofonu. „Kde jsou ty zasrané Welthaltery?“

„Šest Chinooků shazuje zajíce na druhé hodině,“ hlásil Rappaport.

„Pal, Brouku!“ zařval Borkowski.

Padesátka však mohla stejně dobře krásně zpívat, pokud se jednalo o cíl vzdálený tři kilometry. Výsadek vysedal přesně tam, kde to ve svých záměrech nepřátelský plán předvídal.

„Kde jsou Welthaltery???!“

Gnome-Rhone se zasekly při první dávce. Lidyllo popadl dvacetikilové kladivo a začal bušit do závěrů.

„Kurva! Přerušit nakládání munice!“ křikl Wawrzynowicz. „Muniční vůz zpátky!“

„Ježíš Maria...“

„Přilby nasadit!“ rozkázal Borkowski.

Wawrzynowicz s posádkou se snažili vytlačit vůz s municí z bláta.

„Na poslední náměr... pal!“ Borkowski palcem vypínal omezovače spouští celé osádky.

„Ping,“ zaslechl Wiśniowiecki na svém místě pozorovatele. Po delší chvíli vyrostl v místě výsadku sloup kouře. „Ping“ a hned vedle prvního vyrostl další sloup.

„Ježíš, kde jsou Welthaltery?“ Brouk zřejmě neměl k radistovi Dembkovi důvěru.

„Neser!“

„Sám sereš!“

„Nechte toho!“ zasáhl Borkowski. „Šest střel do pásma náletu!“

„Nic nám nezůstane!“

„Provést!“

„Ping. Ping, ping... ping...,“ proneslo třistamilimetrové dělo „Latriny“, vlastně terminátory v jejich přilbách. Wiśniowiecki si nasadil protiplynovou masku, protože to, čemu se uvnitř „Plamenooké“ vzletně říkalo vzduch, se už nedalo dýchat.

„Ping, ping...“

„Končím!!!“ zařval Rappaport do interkomu. Protipěchotní střely došly.

„Dej trhavé.“ Borkowski se snažil v kouři najít konzoli spojení. „Wawrzynowiczi, kurva... nabíjej!!!“

„Hovno!“ ozvalo se ve sluchátkách. „Vyhnali mě na předpolí... zasrané Seminoly...“

Kvůli terminátorům neslyšeli nic zvenku. Vietnamské Seminoly však musely nálet připravit dobře, protože Wawrzynowicz nehodlal vystrčit nos z křoví.

Ping, ping, ping...

„Latrina“ ztěžka couvala, aby unikla vietnamským raketám. Ping, ping... Jeden tryskáč se po zásahu trhavé třistamilimetrové střely ve vzduchu doslova rozlétl. Primitivní počítač „Latriny“ fungoval překvapivě dobře.

„*Ou yéééssss... Tonkin boys! Isn’t it?*“

„Rappaporte... přestaň mluvit židovsky!“

„To bylo americky, pane důstojníku!“

„Tak mluv židovsky... Ale abych tomu rozuměl!“

„Uáááá!“ zavyl Dembek od spojařské konzole. „Welthaltery!“

„Ještě nikdy mě pohled na Němce tak nepotěšil.“

„Skopčáci pojebaní... *Welcome here! Yes, yes, yes*!!!“

Nad návrším se objevilo šest německých vrtulníků v ideálním šiku. Dva z nich vietnamské Seminoly okamžitě rozpáraly. Třetí dostal zásah do palivové nádrže, ale jakž takž se držel. Ostatní vystřelily rakety.

„Bože, chraň Luftwaffe!!!“ hulákal Dembek do mikrofonu. „Bože, chraň Luftwaffe!“

Seminoly ani nezpomalily. Další Welthalter skočil v plamenech v rýžovém poli. Byl to útočně-dopravní stroj. Nebyl proto ani dobrý transportér jako Chinook, ani dobrý stíhač jako Seminoly... Byl to Welthalter - „Udržovatel světa“, jak zněl pyšný název, nebo jinak „Podprda“, jak mu říkali polští vojáci - protože přibližně k tomu se hodil.

„Roznesou je!“ sykl Borkowski.

„Ping,“ pronesly terminátory v jejich přilbách. Houby! Vedle! „Ping!“ Vedle. „Ping...“ Byli bez munice.

„Bože, Bože, Bože...“

„Kdo volal záchranku?“ ozvalo se najednou ve sluchátkách. „Máte zácpu? Nebo slepáka?“

Z řídkých mraků se blížila letka „Losů F“, přezdívaných „sekáči“.

„Aj vaj... krasotinky moje,“ šeptal Rappaport. „Koupím vám pivo!“

„Hele, kurva...“ ozvala se sluchátka nahlas. „Jedním pivem se nevykoupíš, žide!“

„Za krále, Sejm a Rzeczpospolitou!“ pronesl jeden z pilotů předpisový výrok a vypálil z kanonů i kulometů.

„Copak?“ rozesmál se Rappaport. „Opravdu máš zácpu?“

Bombardující Losy prolétly nad údolím. Všichni, co měli přístup k periskopům „Latriny“, nedokázali od nich odtrhnout oči.

„Záchranka odlétá s přáním hezkého dne,“ ozvalo se ve sluchátkách. „Připomínáme, že každé bezdůvodné zavolání záchranky se platí zvlášť!“

„Žádný problém.“ Borkowski se otočil od řídicí konzole. „Sbírka na pití pro letce.“ Sundal přilbu a nastavil ji jako pokladničku. „Tak dávejte, *artillerymen*.“ Prokázal, že ani jemu není angličtina cizí.

Wiśniowiecki otevřel průlez a vytáhl se rukama. Přibíhal k nim kulhající německý pilot ze sestřeleného Welthalteru.

„*Heil Hitler*!“ zvolal při pohledu na polského důstojníka a zvedl ruku ve fašistickém pozdravu.

„*Vivat* král!“ odsekl Wiśniowiecki a odložil přilbu, protože muž zřejmě očekával nějaké pitomé gesto. „Zdravý? *Du... sehr gut?*“

„*Jawohl!*“

„*Okay*... Vodka? Rýnské polosuché?“

„*Nicht frštén*...“

„Šnaps?“

„*Jawohl!*“

Němec se pracně vydrápal na pancíř „Latriny“. Wiśniowski mu podal Ronsteinovu láhev a vlastní lékárničku. Němec měl notně ožehlé levé rameno.

„*"Danke. Ich*...“

„To my *danke*.“

Rappaport vyhlédl ze svého průlezu.

„Pane důstojníku... Víte, že...“

„Nech těch židovských předsudků... Chtěl nám zachránit krk.“

„Nó... nebýt těch vašich gójů v Losech, přismahli by nás... A tohohle,“ ukázal Rappaport na Němce v uniformě Luftwaffe, „podaruj bajonetem, a ne košer vodkou...“

„Padej, Iciku, jo?“ Wiśniowiecki doufal, že Němec nerozumí polsky ani slovo.

„Halftrak na šesté hodině!“ ohlásil Dembek, který vystrčil hlavu z evakuačního průlezu.

„Útok...“ vyjekl Borkowski.

Celá osádka opustila „Latrinu“ rychleji než při nácviku evakuace. Wiśniowiecki si spěšně dopnul uniformu, obhlédl, jestli jsou všichni seřazeni, a nasadil si přilbu. Americký halftrak jedním kolem zapadl do koleje, kterou za sebou zanechala „Latrina“, proklouzl a zastavil se. Nedokázal vyjet. Zaslechli zavrzání dveří v zádi, něčí zavrčení, že musí do bláta, a potom... Do háje! Ukázal se samotný zastupující vojvoda s důstojnickou suitou.

Wiśniowiecki vzorově zasalutoval a hlásil co nejhlasitěji:

„Starší korunní štolba kníže Jeremi Šestnáctý Wiśniowiecki se hlásí s osádkou samohybného děla „Latr... Plamenooká“ ze sedmnáctého praporu královského těžkého dělostřelectva!“

Muž zastávající funkci vojvody odpověděl na pozdrav kývnutím hlavy. Na zbytek osádky jen pohlédl, na ostatní štolby, staršiny i obyčejné zbrojíře.

„Jste odvolán,“ řekl. „Odvezeme vás do Phenianu, odtud poletíte do Tokia. Na naše vyslanectví.“

„Rozkaz!“

Zastupující vojvoda náhle na něco šlápl a sklopil zrak. Špičkou boty se dotkl sáčku s uříznutýma ušima, který tu nechal Wawrzynowicz.

„Dobře, že Němci nekupují skalpy,“ ucedil. „Jinak by z vás byli indiáni...“ Zvedl nevzrušeně hlavu. „A tisk potom rozmazává polské ukrutnosti.“

Wiśniowiecki se probudil. Netušil, kde je. Do očí mu svítilo ostré světlo.

„Bože...“ vyjekl. Vzpomínky se mu vrátily. „Kriste!“

Je ve Wroclawi. Ve své době. Testuje aparaturu pro „zpříjemnění snů“. Ale....Pokud je tohle „zpříjemnění“...

Technik pohlédl na obrazovku, potom sundal Wiśniowskému z hlavy elektrody.

„Tak co?“ zeptal se Borkowski. „Jaký byl sen?“

„Děs!“

Borkowski si vyměnil rychlý pohled s technikem. Ten vytáhl z analyzátoru disk. Byl na něm nápis fixem: *Příjemná dobrodružství v exotické zemi*.

„Čert vás vem!“

„Copak?“ Borkowski usedl na okraj stolu. „Příjemná dobrodružství v exotické zemi se nekonala?“

„Konala! Ale... Byl to Vietnam! Stříleli na mě, někdo někomu uřezával uši, sám jsem zabil bůhvíkolik lidí palbou z třistamilimetrového děla... A ten puch, strach, válka, příšernosti s královskými intervenčními silami, vedro, zvratky... Byl to děs!“

„Bojoval jsi v americké armádě ve Vietnamu?“ zajímal se Borkowski.

„Ne. Američani vyškolili Vietnam Marines a my jsme je měli zlikvidovat.“

„Mmmm... A v jakém vojsku jsi byl?“

„V polském! Němci byli naši spojenci. Jeden hajzl na mě volal *Heil Hitler* a já mu odpovídal...“

Borkowski a technik si opět vyměnili pohledy.

„A ty invektivy, víte... V tom snu všichni hrozně nadávali.“

„To hned napravíme.“ Technik se sklonil nad analyzátor. „Invektivy odstraním.“

Wiśniowiecki vstal a protáhl si ztuhlé svaly. Přistoupil k židli, na které měl šaty, a začal se oblékat.

„Moc vám děkuju za ten zpříjemňovač snů,“ zavrčel. „Každému sen podle jeho gusta,“ posmíval se připravovanému reklamnímu sloganu. „Válka, strach, smrad, vulgarity, uřezávání uší a mordy... nyní dostupné celé rodině!“

Technik se zachechtal. Borkowski se kousl do rtů.

„Notabene, ty jsi tam byl taky.“ Wiśniowiecki zápasil s košilí.

„Čím jsem byl?“

„Štolbou, operačním velitelem dvacetitunového samohybného děla.“

„Poslyš, Jaremo...“

„Ne Jaremo, ale Jeremi.“ Wiśniowiecki se obul. „Kníže Jeremi Šestnáctý Wiśniowiecki.“ Spokojeně vykročil ke dveřím. „To jediné se vám povedlo, hošánci.“

„Počkej... Přijdeš večer?“ Borkowski k němu přiskočil s novým diskem. „Dneska bude *Erotický sen o nejkrásnější ženě světa*.“

Čtyřmotorový rakousko-uherský dopravní letoun Škoda „Brambor“ přistál na tokijském letišti kupodivu snadno. Japonci zřejmě neznali samohybné schody, všichni cestující proto museli sestoupit na betonovou plochu po žebříčku, který vystrčil ze dveří český pilot. Wiśniowiecki si nasadil čepici a vydal se pěšky k letištní hale. Bože... Středověk. Neuměl si představit, že by houfy civilů mohly bloumat po krakovském letišti.

Celník byl na něj slušný. Ani nemrkl při pohledu na bohatou sbírku válečných „památek“, kterou měl v kufru. Pouze poklepal prstem na pouzdro pistole u pasu.

„Vyndejte zásobník,“ řekl docela slušnou polštinou.

Wiśniowiecki zavřel kufr a šel dál. Výprava děvčat z japonské školy při pohledu na jeho uniformu začala volat: „*Vivat* Rzecz! *Vivat* Rzecz!“ Vyslovit „Rzeczpospolita zřejmě přesahovalo jejich možnosti. Rázně zasalutoval, aby je potěšil. Stejně věděl, že navzdory oficiální propagandě Japonci nenávidí Poláky za to, že království jako jediné ze všech států Osy nevypovědělo válku Spojeným státům. Polsko bohužel mělo co ztratit. Raději se pakovalo obchodem s USA, než aby nesmyslně mávalo šavličkami (Americe prozatím nic víc nemohlo udělat). V americké propagandě byl Polák pochopitelně pitomeček, flákač a prase, v polské zase Američan slizký, tlustý impotent. Ovšem navzdory oficiálnímu hanobení oba státy usilovně obchodovaly a právě to se příčilo ostatním spojencům Osy.

Těsně před východem z letiště ho zastavil urostlý strážce v bezvadné uniformě.

„Tudy,“ ukázal mu cestu. „Velvyslankyně vás očekává.“

„Velvyslankyně? Osobně?“

Strážce víc neřekl. Wiśniowiecki kráčel omámeně za ním. Zřejmě s ním má někdo nějaké plány.

Když se přiblížili k velké limuzíně s polskými vlaječkami u reflektorů, řidič v livreji od něj převzal kufr. Strážce otevřel dveře.

„Vítám vás, kníže.“ Dívka... překrásná dívka v blýskavém kabátku a snad až příliš krátké sukýnce, pod kterou byly vidět kraječky punčoch, mu podala ruku k políbení.

„Paní velvyslankyně...“ uctivě se uklonil.

„Jmenuji se Anka Potocká.“ Když zaujal místo vedle ní a zavřel dveře auta, zřetelně se uvolnila. „Jeď!“ přikázala řidiči. „Snad si můžeme tykat, kníže.“

„Velice rád. Jmenuji se Jeremi...“

„Vím,“ uculila se. „Poslyš... Má praprababička zřejmě porodila tvou prababičku.“

„Něco takového,“ přikývl ochotně. „Anko... Jsi krásná!“

„Díky, kocourku.“ Velvyslankyně se široce usmála, až odhalila ideálně pravidelné, sněhobílé zuby. Některý německý nebo židovský dentista na nich musel pracovat celé měsíce. „Poslyš, brouku... musíme se bavit o nesmyslech, dokud nebudeme na vyslanectví. Pokud jde o odposlech, není auto bezpečné.“

„Velice rád si s tebou popovídám o nesmyslech, Anko.“

Zachichotala se. Přitáhla si krátkou (přespříliš krátkou!) sukýnku, ale krajky na punčochách stejně nezakryla. Byla to nejkrásnější žena, jakou v životě viděl.

„Ty... lichotníku! Z diplomatických hlášení vím, že ženské při pohledu na tebe přímo slintají!“

„Diplomacie se zajímá o mé nápadnice? Taková pocta...“

„Vím o tobě víc, než o sobě víš ty sám,“ odvětila. „Mám dokonce fotky za všech dobrodružství, která jsi prožil na vojenských dovolených.“

Pokusil se nezrudnout. Rozvědka se babrá v takových věcech? Odevzdaně změnil téma.

„Proč jste mě tak náhle povolali? Pokud mi samozřejmě můžeš něco říct...“

„Něco můžu.“ Sáhla do kapsy ve dveřích a vyňala nevelkou obálku. „Naše politika bude do jisté míry přehodnocena.“ Z obálky vytáhla snímek nějakého letadla. „Víš, co to je?“

„Ne.“

„Grumann F11F Hellcat/Cougar 3. A toto?“ ukázala další snímek. „To je North American P-151 Mustang 6. A tady... Republic P-97 Thunderbolt 2. Nové americké stíhačky. Japonské Zeke III rozšmelcují ve vzduchu a ani se přitom nezpotí. Ale to zdaleka není poslední americká karta. Právě teď konstruují Sabre. Tryskový zázrak. Jedinou odpovědí může být tohle.“ Vyňala z obálky poslední snímek. Tentokrát na něm byl tryskáč s červenobílými šachovnicemi na křídlech. „To je PZL „Pulawski“ P-92. Stroj pro dominaci. Malá, svižná stíhačka, postavená jen k tomu, aby ovládla prostor! Ale... znáš naše politikářské kunktátory z Krakova... Japonci nedostanou P-92, dokud Pulawski nezkonstruuje P-93. Ale to Američané už budou mít svého Sabreho. A... skončí japonská expanze. Japonci jsou v háji. Němci jim nedají svého Messerschmidta 362, protože Hitler si právě uma-

nul, že žlutá rasa jsou také podlidi. Italové jim svého Savoi „Jet“ Marchetti nedají, protože po všech objednávkách sáhla jejich armáda po porážkách v Africe. Rakousko-Uhersko, konkrétně Češi, nemají nic nového... Takže co? Starý Zeke II proti Sabre? To znamená konec Japonska na Havaji!“

„A Polsko?“

„Dáme jim nanejvýš „Losa F“. Přesně tím hodláme poděkovat za to, že nás vmanévrovali do toho odporného Vietnamu! Ale ujišťuji tě, že Sabre bude sestřelovat japonské Losy jako kachny. Jsou to už trošku přestárlé stroje...“

„Nepřeháníš?“

„Proč myslíš, že mě král jmenoval velvyslankyní? Anku Potockou... ženu! Prvního ženského velvyslance v Japonsku! To je politická facka uštědřená císaři.“

„Proč mi to povídáš?“

Na chvíli se zamyslela. Potom opět ukázala sněhobílé zuby.

„Japonci jsou v háji,“ opakovala. „Hodláme dovolit Američanům, aby získali Havaj. Možná Midway, snad jim přenecháme i Okinawu... Na obchodování vyděláváme tolik, že jim můžeme něco přepustit. Itálie se nepočítá, Rakousko-Uhersko se příliš bojí vlastního stínu a české revoluce.“ Pohlédla na něho, ale hned odvrátila zrak. „Polsko hodlá nyní vsadit na Němce. Proto tě povolali do Tokia.“

„Mě?“

„Pšt...“ položila prst na rty. „Ostatní ve zvláštním pokoji na ambasádě.“

Pokrčil rameny. Policisté na křižovatkách salutovali. Lidé na chodnících občas jásali.

„Japonci nemají vlastní tryskáče?“ zeptal se.

„Mají, mají... Toyotu „Hyriu“. Ze šesti prototypů šest shořelo při zkouškách motoru. Potom ještě Hondu V7 podle ukradené německé technologie BMW. A Subaru „Hokkai“. Víš...“ mrkla na něho. „Ten Japončík létá pomalu a nízko.“ Zahihňala se. „Sabre nebude mít moc potíží...“

Auto konečně dorazilo k budově velvyslanectví. Námořní pěchota ve vycházkových uniformách urychleně otevírala bránu. Limuzína tiše vklouzla dovnitř. Lokaj bleskově přiskočil a otevřel dveře. Wiśni-

owiecki pomohl Ance vystoupit, snažil se přitom nepohlížet dolů... Bylo to hrozně těžké. Beze slova přešli do zvláštního pokoje, Potocká osobně zavřela a zajistila dveře. Potom spustila generátor vibrací.

„Víno? Koňak?“ Přistoupila k baru na kolečkách. „Mám originální německou brandy z provincie Cognac!“ usmála se. „Co říkáš?“

„*Okay*.“

„Bože... nemluv tím židovským žargonem, prosím.“

„To byl americký...“

Wiśniowiecki si s uspokojením připomenul všechny Rappaportovy hlášky z „Latriny“. „Pokud ovšem dáváš přednost mrtvé francouzštině nebo mrtvé latině...“

„Neošklíbej se nade mnou... ubohou holčičkou.“ Podala mu velkou sklenici s koňakem. „Posaď se.“

Usedla naproti němu. Kolena vedle sebe, že by mezi stehna nezastrčil ani ostrý americký nůž. K čertu!

„Na zdraví.“ Stěží si omočila rty. „Víš, proč tě sem poslali?“

„Doufám, že mi to objasníš, Anko.“

„*Okay*...,“ opakovala po něm a spiklenecky mrkla. „Vysmíváš se mi, že? To bylo čínsky? Určitě nějaká sprosťárna...“

„Áno... Ve východním tonkinském nářečí *okay* znamená ‘sundej kalhotky‘.“

„Šovinistické mužské prase!“ zvolala, ale usmála se. Sklopila hlavu, potom ji zase zvedla. Oči jí blýskly. „Už vím, proč pro ten úkol vybrali tebe...“

„Jaký?“

„Máš si vzít Moniku Hitlerovou.“

„Cože? Koho?“

„Monika Hitlerová je dcerou Adolfa Hitlera a Evy Braunové.“

„Vím, kdo je Monika,“ zvolal snad až příliš hlasitě. „Čtu noviny...“ Zhroutil se do křesla. „Co jste si to vymysleli?“

„Vysvětlím ti to postupně...“ zvedla sklenku. Wiśniowiecki vyprázdnil svou jediným lokem. „Už jsem řekla, že Polsko nyní hodlá vsadit na Německo. Proto musí Monika být, promiň mi ten vulgarismus, šoustána našincem. Nejlépe takovým lamačem dívčích srdcí, jako jsi ty... Ale ne zadarmo! Ve tvých žilách kolotá krev Hohenzollernů, viď?“

„Znám svůj rodokmen," přerušil ji vztekle.

„No právě... Wiśniowiecki... Takové jméno! Je nejvyšší čas skončit s Jagellonci. Přestat nastrkovat Němcům tu pitomou bitvu u Grunwaldu. A Wiśniowiečtí? Vy jste přece bojovali jen na východě, že? Žádné křižácko-polské historky, neúčast v pokusech o atentát na Bismarcka. Ideálně čisté ruce. I když, samozřejmě, Rusové na to mají jiný názor. Ale kdo by se staral o zbytky Sibiře?"

„Můžeš přistoupit k věci?"

„Můžu. Dokonce musím... Plán byl následující. Pošleme pět nejurozenějších na frontu. Němci jsou zatížení na vojenskou službu. Není možné, aby jejich vládce neprošel vojskem, nevyznamenal se, nebojoval doopravdy. Vyslali jsme tedy pět knížat, kdyby totiž náhodou někdo padl, aby byla rezerva. Jasné?"

Nečekala na jeho souhlas.

„Vlastně jsi byl skoro na konci seznamu. Nejnadějnější byl Matěj Lubomirski, skutečné letecké eso, ale... Sestřelili ho, prasata. Romek Koniecpolski byl druhý v pořadí. Ale při službě na křižníku, při té ohavné bitvě u Leyty, chytil ošklivou nemoc. Takový nervový tik. Třese se mu levé víčko. V propagandistických filmech by to vypadalo nemožně. Je tu ještě Gríša Radziwill od těžkých tanků. Ale k sakru... Umíš si představit Němce hulákající „*Heil* Řehoř"? To žádný z nich nevysloví. Ani „Radziwill" neřeknou bez tříletého výcviku. Navíc je to, k čertu, Litevec! Padlo to tedy na tebe, Jeremi. Hitlerovci to můžou vyslovit."

Vyskočila, postavila se do pozoru a zvedla ruku ve fašistickém pozdravu.

„*Heil* Jeremi!" zařvala.

„Nu..." Usedla zpátky do křesla, opět s koleny vedle sebe. „Nu... jakž takž to zní."

„Bavíš se dobře?" zeptal se Wiśniowiecki.

„Mluvím naprosto vážně, bohužel. Přeřízneš Moniku a oženíš se s ní. Ale jak povídám, nebude to zadarmo!"

„Zbláznila ses?"

Zavrtěla hlavou.

„Polsko potřebuje nového krále. Proč tedy ne Wiśniowiecki? Proč ne manžel paní Hitlerové? Proč ne někdo, kdo prošel bojem v „Plamenooké“? Na volebních plakátech budeš vypadat skvěle...“

„Přestaň!“

Opět zavrtěla hlavou. Vyňala ze sejfu tlustou obálku a postupně začala rozkládat po stole fotografie.

„Tohle je Monika...“

Poznal fotografii, která se často objevovala v novinách.

„Tady máš Moniku s tatíčkem, tady s mamičkou a tady s pejskem... Máme také nahou Moničku v koupelně...“

„Bože! Naše rozvědka fotografuje nahé zadky!?“

„Jistě. Nenecháváme naše agenty v naprosté nevědomosti.“ Anka Potocká se evidentně bavila. Rozkládala po stole další snímky. „Musíš znát situaci. Toto je Moničin nahý pupek, toto její... no... ta část těla, kterou každá žena *chce* skrývat... tady je snímek, jak Monika onanuje... Tady máš její prsa, má docela hezká ňadra, že? Je pro tebe trošku malá, ale... Při oficiálních příležitostech bude mít vysoké podpatky, při filmování si stoupne na stoličku... Tady je nahá Monika zezadu, tady nahá zepředu...“

Wiśniowiecki si nalil koňak.

„Představuji si agenty, kteří dělali ty fotografie...“

Anka pouze přikývla.

„Mám přeříznout Moniku a stát se jejím manželem a potom polským králem?“

Potocká sklouzla z křesla a poklekla před Wiśniowieckým.

„Ano, králi Rzeczpospolitej Tří národů, pane můj!“

„Bože, Bože, Bože...“

„Něco nehraje?“ Anka vstala a hodila na stůl poslední snímek. „Docela hezká kundička...“

Wiśniowiecki se opět pokusil nezačervenat.

„Do pr...“

„Ale no.“ Velvyslankyně se také snažila nehledět na poslední snímek. I když... bylo zřejmé, že jej předtím studovala velice detailně. Zrudla by leda při obdivování Canalettova originálu na stěně.

Wiśniowiecki si zapálil cigaretu. Shrnul všechny fotografie a vložil je zpátky do obálky.

„Je v tom ještě nějaký háček?“ Vrátil se do křesla.

„Je.“ Potocká usedla také. Přehodila si nohu přes nohu. Byl to jeden z nejkrásnějších pohledů, jaké si je možné představit. Jako obvykle Sejm dosáhl toho, co chtěl. To není facka císaři Hirohitovi. To je pochcání stolu v jeho přítomnosti. Nejenže žena, ale navíc tak hezká, že oficiálové na císařském dvoře musí při pohledu na ni dostávat křeče.

Wiśniowiecki se rozhodl zariskovat.

„Předvídal Sejm takovou situaci, že... mi podržíš, kdyby to mělo urychlit mé rozhodnutí?“

Zřetelně znervózněla. Požádala o cigaretu, kterou vložila do dlouhé dámské špičky.

„Když už hovoříme upřímně,“ vdechla kouř, „tak... jsem na takovou ‘nabídku‘ připravena.“

Pohlédla mu zpříma do očí. Rozpačitě odvrátil pohled.

„Ale...“ dorazila ho docela, „neváhej dlouho. V záloze máme ještě Štefana, nevzpomínám si na číslo, Czarneckého, z námořní pěchoty.“

Těžce vzdychl.

„Krajkářská práce.“ Pohlédl na krajky jejích punčoch, který vykukovaly pod suknì. „Nezapomeň to opakovat maršálkovi Sejmu.“

„Nebuď ošklivý...“

„Chudák Matěj Lubomirski,“ zavtipkoval, „rozpáraný nepřátelskými stíhači, Koniecpolski má nervový tik a Radziwill je zatracený Litevec. Milované vlasti jsme zůstali jen já a Czarnecki... Ostatně jako vždycky,“ rozesmál se hlasitě. „Je tak tomu pokaždé. Polsko v maléru a Czarnečtí a Wiśniowiečtí je mají tahat ze žumpy...“ Podrbal se na bradě. „Chybí jenom Januš Sobiecki.“

„Jan Sobiecki si zlomil nohy při prvním seskoku padákem v přijímači a mamička ho odvolala z armády.“

„Chápu. Nebýt toho, byl by v čele seznamu?“

Přikývla.

„Znám ho. Hodil by se.“

Potocká potáhla z cigarety.

„Jemu odmítne pět žen z deseti. Tobě jedna z deseti,“ zasyčela.

„Jo tááák...“ rozesmál se. „Promiň. Představil jsem si šedivého maršálka Sejmu, jak studuje hlášení typu: Přísně tajné. Počet Wiśniowieckého erekcí vzhledem k armádnímu průměru v době...“

„Přestaň!“ Ruměnce na tvářích určitě nepředstírala. Dočista ho tím zmátla.

„Promiň,“ zašeptal.

„Jestli chceš, tak ti podržím,“ ucedila. „Ale... Dovol mi, abych si zachovala alespoň špetku sebeúcty!“

„Promiň,“ opakoval. „Blbnu. *Sorry*!“

Chvíli panovalo zlověstné ticho.

„To bylo zase židovsky?“ usmála se. „Nebo nějaká čínská prasárna?“

„*Sorry* znamená tonkinsky ‘sundej...,‘ mávl rukou. „Má to ještě nějaký háček?“

Nalila nové dávky koňaku.

„*La bombe de Heisenberg*,“ přešla najednou na mrtvou francouzštinu.

„*Que? De quoi tu parle?*“

„Heisenbergova bomba,“ opakovala polsky. „V civilu jsi přece fyzik. Jistě víš, kdo je Werner Heisenberg.“

„Ten od principu neurčitosti?“

„Uhm.“

„Přece není chemik. Jakou bombu udělal?“

„Neudělal, ale dělá... jde o zatracený konec světa. Němci jsou za prvé nepředvídatelní a za druhé nás Poláky nenávidí za to, že jsme doma nevyvraždili Židy. A co hůř, poskytli jsme asyl německým Židům. Teď mají pěnu u huby, když vidí, jak naši Židé obchodují s USA... Vytmaví nám to, jestli je Monička Hitlerová ve tvém objetí nezastaví a jestli... nebudeme mít Heisenbergovu bombu první my.“

„Co je to Heisenbergova bomba?“

„Armageddon. Konec světa. Konečné řešení problému všech národů...“ Smutně se usmála. „Je to příšerná atomová bomba!“

„Jaká?“

„To je jedno. Náš nejlepší fyzik tvrdí, že ji uděláme rychleji, pokud získáme plány. Nebo alespoň obecný přehled. Na Sibiři už dolují uran. Ale musíme mít obecnou představu, o co se jedná... Tobě jako

manželovi Monika nebude bránit v přístupu, kam se ti zachce. Pojedeš tedy do Wiesbadenu. A podíváš se, co je ten jejich reaktor zač. Jsi fyzik. Pochopíš, o co se jedná...“

„Také chápu, že Czarnecki v této souvislosti... nemá šanci,“ řekl pobaveně. „Je architekt.“

Potocká se usmála a potom ušklíbla.

„Náš nejlepší vědec tvrdí, že to uděláme rychleji. Jen musíme mít nějaký výchozí bod. Ty plány.“

„On sám do Wiesbadenu nemůže?“

„Ne. Za prvé z Německa utekl a za druhé je Žid.“

„Kriste Ježíši... Kdo je náš nejlepší fyzik?“

„Nevíš?“ zvedla Potocká obočí. „Albert Einstein.“

Wiśniowiecki se probudil na kanapi v laboratoři. Tentokrát hned poznal, kde je. Sám si sundal elektrody z hlavy.

„Kristepane...“ zaúpěl. „To měl být *Erotický sen o nejkrásnější ženě světa?* To vám pěkně děkuju!“

„Copak?“ zneklidněl Borkowski. „Nebyla tam nejkrásnější žena světa?“

„Byla...“ Wiśniowiecki v duchu zaklel. „Dokonce mi chtěla dát. Ale k ničemu nedošlo.“

„Copak vadilo?“

„Heisenbergova bomba.“

„Co?“

„Atomová bomba, kterou v Polsku sestrojil Albert Einstein. Znáte to jméno?“ ušklíbl se. „Bylo to pokračování předchozího snu!“

„To není možné...“

„Bylo to tak!“

„Opravdu nemožné. Na našich kazetách nejde navázat na předchozí sny!“ Borkowski pohlédl na technika a ten přikývl na souhlas. Sklonil se k počítači.

„Invektivy?“ zeptal se.

„Tentokrát ne.“

„Tak vidíš... Takže situaci máme v ruce.“

„Jsme doma,“ zavrčel Borkowski. „Hele, poslyš... co je to Heisenbergova bomba?“

„Nevím. Nějaká atomová bomba nebo co... V životě se mi nezdál pitomější sen. Měl jsem se oženit s Monikou Hitlerovou...“

„Bože... Opravdu?“

„Jo.“

„A kdo je Monika Hitlerová?“

„Co myslíš?“ Wiśniowiecki se začal oblékat. „Čípak je to dcerunka? Ujišťuji, že Novákova ne.“

„Hele, přestaň... A opravdu k ničemu s nejkrásnější ženou světa nedošlo?“

„K ničemu. I když to byla opravdu hezoučká opička... Polská velvyslankyně v Japonsku.“

„Cože?“

„Jo.“ Wiśniowiecki se obul a chystal se odejít. „Už mám plné zuby toho, abych vám dělal betatestera. Ty vaše sny... jsou kupou pitomostí.“

„Ale večer přijdeš?“ vyběhl za ním Borkowski až ke schodům. „Budeme testovat *Úžasnou kariéru*...“

Wiśniowiecki neodpověděl. Vyšel z dusného schodiště na ulici Podvaly. Zívl a protřel si oči. Stromovím zarostlý Partyzánský pahorek naproti býval městskou obrannou baštou; spolu s příkopem tvořil část obranných staveb, které byly k ničemu. Napoleonův bratr donutil Wroclaw ke kapitulaci, pruská posádka se musela vzdát a opevnění, postavené s takovou námahou, museli rozebrat. Jenže dělové bašty se nedají zničit jen tak. Proto byly přímo v centru moderního města zarostlé pahorky, dnes už pouhé atrakce pro turisty.

Wiśniowiecki minul německý konzulát sídlící ve sto let staré budově. Našel své auto zaparkované u příkopu. Touto dobou ještě zácpy nebudou. Odbočil do ulice Petra Stargy, projel Dominikánské náměstí, minul estakádu a přes Grunwaldský most projel na stejnojmenné náměstí. Náměstí... silná slova. Bylo to prostě monstrózní letiště, které postavili Němci v pětačtyřicátém přímo v centru města. I dnes by tu mohly přistávat mezikontinentální letadla, pokud by někdo demontoval tramvajové koleje a srovnal ranveje.

Wiśniowiecki najednou pocítil hlad. Odbočil vlevo, vnořil se do spleti úzkých uliček, minul několikapatrový bunkr z války, odbočil vpravo a potom s porušením pravidel vlevo. Ignoroval zákaz vjezdu

a přejel Tumský ostrov, potom znovu vlevo, minul sídlo německého štábu obrany Festung Breslau, proměněné v knihovnu. Na Rynek neměl důvod jet. Přestože tam jsou nejlepší hospody, touto dobou je jich otevřeno jen málo. Odbočil vpravo, minul několik mostů, potom opět porušil pravidla a přijel k univerzitě přesně v místě, kde francouzští vojáci prolomili pruskou obranu. Zaparkoval v Kovářské. Internetová kavárna už byla otevřená. Objednal si pivo, kávu, hranolky a grilovaný párek.

Zaplatil si počítač a bleskově se přihlásil. Upil piva. Altavista. „Heisenberg, Wiesbaden, a-bomb“, vyťukal rychle. K čertu! Dostal čtyři sta jednatřicet tisíc devět set dvacet osm adres stránek www vyhovujících uvedeným kritériím. Začal si prohlížet prvních deset.

1. No Title

Physicist Jonothan Logan tells a strange tale that begins in 1946, soon after Germany surrendered. Fifteen of Germany’s greatest physicists have been...

URL: terra.msrc.sunysb.edu/~dmyers/engine/the bomb

2. The World at war

Books-Bibliography. „Who burns books will burn people, too“ New reviews. The Story of a U-Boat Nco 1940-1946 by Wolfgang Hirschfeld The diary of a...

URL: worldatwar.net/books/list/html

3. The Critical Mass

From 1939 onward physicists understood that a neutron chain reaction in uranium was a possible way to liberate nuclear energy for research or for engines.

URL: www.sigmaxi.org/Amsci/captions/captions9...Logan-cap2.htm1

4. Heisenberg and the Nazi Atomic Bomb Project

THE UNIVERSITY OF California PRESS. Click on price to purchase: $35.00. Rose, Paul Lawrence Heisenberg and the Nazi Atomic Bomb Project. No one better...

URL: www.ucpress.edu/books/pages/8006.htm1

5 If You Like this Book: Heisenberg and the Nazi Atomic Bomb Project: A Study

Text Only. at a glance, reviews, customer, comments, if you like this book... table of contents. Keyword Search. Books. Popular Music. Classical Music...

URL: www.amazon.co.hu/exec/obidos/ts/book-sim...ref=sim_m_books

6. Amazon.com: A Glance: Heisenberg and the Nazi Atomic Project: A Study in

at a glance. reviews. customer comments. if you like this book... table of contents. e-mail a friend about this book... Keyword Search. Books. All...

URL: wwwb244.test4U40.yi.org/exec/obidos/ASIN/0520210778

7. Amazon.com: A Glance: Heisenberg Probably Slept Here: The Lives, Times. and I

at a glance. reviews. customer comments. If you like this book... table of contents. e-mail a friend about this book... Keyword Search. Books. All...

URL: www1.test404l.yi.org/exec/obidos/ASIN/0471157090/wowprices

8. Amazon.com: A Glance: Heisenberg Probably Slept Here: The Lives, Times. and I

at a glance. reviews. customer comments. if you like this book... table of contents. e-mail a friend about this book... Keyword Search. Books. All...

URL: www.amazon.com/exec/obidos/ASIN/047115090/wowprices

9. Heisenberg

Werner Heisenberg. It addition to this pivitol role in the development of atomic theory, Heisenberg was a firm German patriot. Although he did not...

URL: www.chem.uidaho.edu/~honors/heisen.html

10. Heisenberg interview

Parts of an interview with Werner Heisenberg on Nuclear Energy Development in Germany during World War II. Conducted and edited by Joseph T. Ermenc;...

URL: www.acslink.aone.net.au/bclancy/haigerloch/int.html

Bože... Bylo tam všechno. Plány, nákresy, výpočty. Heisenberg skutečně konstruoval atomovou bombu ve Wiesbadenu. Ostatně to bylo jen jedno z center. Lise Meitnerová, Otto Hahn, Gustaw Harteck, Carl-Friedrich von Wiezsacker... Velký, dvoupatrový reaktor s ohromným komínem. Snímky, plány, nákresy, výpočty, vzpomínky vědců spolu se schématy. V síti je všechno. Také přesný popis stavu výzkumu v okamžiku, kdy reaktory převzala spojenecká vojska.

Wiśniowiecki si objednal ještě jedno pivo. Mezitím se vypořádal s hranolky, párkem a kávou.

Vyťukal „Los Alamos, a-bomb“. Altavista našla sedm set devadesát tisíc sedm set padesát pět www stránek, které odpovídaly zadaným kritériím. Opět prohlédl prvních deset.

Vyťukal: „Los Alamos, a-bomb, Oppenheimer“. Přes šestnáct milionů záznamů. Bože... síť je opravdové smetiště. Přešel na Science Search Index: „Los Alamos (and) a-bomb (and) Oppenheimer (and)

conerete plans (and) mathematics calculations (and) physical research (and) hardware photos“... Enter.

„Pouhých“ osmnáct tisíc záznamů. Objednal si třetí pivo a začal je prohlížet. Sít obsahovala všechno. Dokonce i deset let starou knihu *Vyrob si doma vlastní atomovou bombu*, populární před deseti léty. Naštěstí se to však doma nikomu nepodařilo...Snažil se pochopit, proč uspěl Oppenheimer, a ne Heisenberg. Co způsobilo, že američtí židovští Němci jo a německí arijští Němci ne... Kde byla chyba? V čem byl rozdíl?

Přišla k němu číšnice jen proto, aby se zeptala, jestli nechce koupit diskety (když si prohlíží tolik údajů...). Nechtěl. Přinesla mu tedy oběd. Vídala hodně takových maniaků. Když si nehodlá nic zapsat, jedná se o pouhou zábavu. Ale i ta byla lepší než ohavné hry, které tady hrávají mladíci. Výpočty, fotografie, schémata strojů přinejmenším nekvílí, nestřílí a nepiští v celém rozsahu zvukových karet.

Wiśniowiecki skončil až večer s opuchlýma očima a bolavou hlavou. Bože... Opravdu seděl tak dlouho před monitorem? Zaplatil kreditní kartou, protože u sebe neměl dost hotovosti. Musel tedy počkat, až číšnice obslouží „žehličku“, což jí evidentně činilo potíže. Vytáhl z kapsy telefon a zavolal taxi. Po tolika pivech nehodlal riskovat jízdu vlastním vozem. Taxikář se nedivil, že má jet tak blízko. *Úžasná kariéra*... Rozhodl se, že to bude poslední sen, který otestuje. Poslední a basta. Oppenheimer a Heisenberg... To si zapamatoval. Oppie a Willie, jako Bob a Bobek.

Japonský Mitsubishi „Dolly“ ho převezl z Tokia do Mandžukua. Tam na letišti „Hinte III“ nahradila dva urostlé bodyguardy Ola Brzozowska, hezoučká agentka sejmové rozvědky. Pořád poslouchala hudbu z rádia pověšeného na opasku a nepřetržitě štěbetala s příšerným lvovským přízvukem - měl pocit, že všechny sejmové služby nabírají v centrálních vojvodstvích, spisovná polština se vyskytuje jen v armádě a v televizi. Nerad by však potkal Olu s revolverem v ruce, právě tím, který měla nyní viditelně zastrčený v pouzdru ve velkém poprsí. Působila dojmem, že ví, jak ho použít, a použije ho, pokud jí to bude z nějakého důvodu připadat jako dobré řešení. V

každém případě lidé na „Hinte III“ před ní poplašeně ustupovali, když ho vedla k pokladnám.

Chytili rakousko-uherskou Škodu „Hradec“, která letěla do Tomska. Tam, utrmácení a unavení, přesedli do tryskového Tura společnosti LOT, civilní verze proslulého bombardéru. Konečně mohli sníst něco teplého a alespoň na chvíli si zdřímnout. Bohužel je probudil pilot hlasitým hlášením, že právě přelétli hranice moskevského vojvodství. Samotnou Moskvu neuviděli a Ola toho hrozně litovala. Zřejmě mu chtěla ukázat Červenobílé náměstí a mauzoleum císaře Napoleona u kremelské zdi. Wiśniowiecki teprve teď pochopil, proč mu poslali jako bodyguarda toto hezké děvče - hodila se víc na průvodce než na agenta rozvědky.

Rozdali jim bonbony a přistáli v Kyjevě, kde se konečně mohl pořádně vyspat v elegantním hotelu George hned vedle letiště. George neměl okna směrem k ranveji, zato měl speciálně zesílené zdi. Řev startujících tryskáčů se proto dal jakž takž snést.

Druhého dne Ola usadila Wiśniowieckého do vládního Lockheedu. Tam už ochranku nepotřeboval. Dva piloti u řízení snad spali. Stevard se zeptal jen na to, kterou rozhlasovou stanici mu má pustit. Nechtěl žádnou.

Nepřistáli v Balicích, ale na malém vojenském letišti skrytém mezi kopci na předměstí hlavního města. Služební automobil s diskrétně tmavými skly ho vezl spletí krakovských obchvatů, potom bloudil v úzkých uličkách. Wiśniowiecki poznal až moderní hotel Patria od Kiepury. Bože! Odvezli ho až na okraj města, do Krynice. Měl pocit, že pokud ujedou ještě pár set metrů, narazí na tabuli úřední hranice hlavního města.

Ještě několik set metrů a... automobil konečně zastavil. Zavedli ho do malé vily Kazimír. Mohl se vykoupat. Potom ho převlékli do elegantního vycházkového obleku. Muž, který po chvíli přišel, se nemusel představovat... Boleslav Ziemiański, pracovník Druhého oddělení, šéf ochranky maršálka Sejmu. Podsaditý, s převislým dolním rtem. Syn muže, který zastřelil Bismarcka. Wiśniowiecki bezděčně ustoupil o krok.

„Tudy,“ ukázal muž směr. „Toto je soukromý dům mého bratra,“ vysvětlil. „Dali jsme přednost setkání na neutrální půdě.“

„My?“

„Hned uvidíte.“ Otevřel dveře vedoucí do malého salonku. „Prosím.“

Uvnitř seděli dva stařečci. Jeden za velkým stolem, druhý v křesle u okna. První měl šedivý knír jako sumec, druhý v ústech starou, zakouřenou dýmku.

„Dovolte, abych vás představil... Pan Jeremi Šestnáctý Wiśniowiecki...“ Ruka prvního bodyguarda polského státu se přesunula na druhou stranu. „Maršálek Sejmu, pan Josef Klemens Kiniewicz-Pilsudski. Hlavní vědecký konzultant Sejmu, pan Albert Einstein.“

Pilsudski si pohladil knír.

„Račte, račte...“ ukázal Wiśniowieckému na křeslo. Zřejmě ho bolela záda. Na stole měl rozsypané tabletky léku na revma. Právě si vzal dvě a zapil kávou z malého šálku. Einstein zatím nemluvil. „Neostýchejte se...“ řekl se silným vilenským přízvukem a střílel přitom kolem sebe malými očičkama.

Wiśniowiecki si připomenul popis Normana Daviese z knihy, která popisovala parlamentní bitvu ve dvacátém roce, kdy poslanci potřeli socialistickou stranu. *Pokoušejí se ho přirovnat k nosorožci: je nezničitelný, krátkozraký a nepředvídatelný. Jakmile si vybojuje políčko pohlíží podezíravě malými očičky na každého potenciálního vetřelce. Když je vyprovokován, vždy existuje riziko že znovu zaútočí.*

Wiśniowiecki usedl do křesla. Nalil si koňak, vzal doutník... Davies se spletl. Tohle není nosorožec. Kdyby neměl knír, Pilsudski by spíše připomínal kobru. Hada s malýma očima a hlavou zvednutou k útoku. Jedno jeho kousnutí je vražednější než útok celé perutě těžkých bombardérů...

„Jsme vám dlužni vysvětlení tohoto neobvyklého pozvání,“ zasyčela kobra s vilénským přízvukem.

Bože, Bože... Vidět ta pronikavá očička a být jeho nepřítelem... Pilsudski už zřejmě nemá nepřátele. Živé.

Maršálek Sejmu se mírně pohnul. Zřejmě si neuměl poradit s vlastními zády. Musela ho příšerně bolet, protože ani na chvíli nezměnil polohu. Chřestýš s revmatismem v chřestítku... Jedové zuby však má v pořádku.

„Diplomacie vás nakrmila nesmysly...“

„Vím. Mám se oženit s Monikou Hitlerovou.“

„Jistě. To je pořád aktuální... Na ostatní nesmysly, které vám namluvila paní Potocká, klidně zapomeňte.“ Usmál se, ale vypadalo to, jako když tygr vycení tesáky, jako když štír zvedne ocas k útoku, jako když samotná smrtka zvedne kosu... „Zajímá nás Heisenbergova bomba...“

„Vím. Mám proniknout do Wiesbadenu...“

„Neopakujte slova té idiotky,“ řekl Pilsudski. „Manžel paní Hitlerové špehující ve Wiesbadenu... Takový nesmysl dovedou vymyslet jen diplomati.“

Einstein vyňal z úst dýmku a usmál se.

„Mám být vaším agentem?“

„Už jste naším agentem,“ pronesl Einstein příšernou polštinou. „Svůj úkol jste už splnil... Ale jak řekla paní Potocká, nic není zadarmo.“

„Nerozumím.“

Pilsudski se opět usmál. Bože! Jako by se usmála samotná smrt. Jako kdyby hrobník vycenil umělé zuby nad něčím hrobem.

„Problém je následující... Pan Albert tvrdí, že vyrobíme Heisenbergovu bombu dokonce rychleji než oni. Potřebujeme však plány. Potom... Pan Albert ji pro nás vyrobí...“

„Pak by se zřejmě měla nazývat Einsteinova bomba?“ odvážil se ho přerušit Wiśniowiecki.

„Einsteinova bomba už existuje,“ řekl. „Existuje a funguje.“

„Cože?“

„Víte... Němci se nám posmívají, že u nás je všechno veřejné. Všude je možné vstoupit, všechno vidět. U nich platí totální utajení. Vesnická pekárna je střeženým vojenským objektem... jenže... Víte, co je to Heisenbergův princip neurčitosti. Ovšem nikdo na světě neví, co je to Einsteinova druhá teorie relativity! My totiž utajujeme jen důležité věci. Ne vesnické pekárny. Tajíme druhou teorii relativity.“

„Co je to teorie relativity?“ zeptal se Wiśniowiecki.

„Jste fyzik. Ale potrvalo by léta, než byste to pochopil.“

„Pořád nerozumím.“

„Víte,“ příšerný vilenský přízvuk stěží umožňoval rozumět slovům. „Pan Albert postavil s pány Rejevským, Zygalským a Różyckým Einsteinův stroj. Nazývá se Enigma.“

„Znám... Slyšel jsem drby. Prý je to německý šifrovací stroj.“

Pilsudski se vřele usmál. Tak vřele, jak to dokáže jen smrt.

„Rozšířili jsme drby, že je to německý šifrovací stroj. Jde však o stroj relativních skutečností...“

„Cože?“

„O stroj, který umožňuje našim agentům pronikat do relativních skutečností.“ Pilsudski si vzal další tabletku ze stolu a zapil zbytkem kávy. „Zajímá nás Heisenbergova bomba. Víme, že je to dvoupatrové zařízení s velkým komínem. Jak něco takového použít? Přivézt vlakem do nepřátelského města? Ne... není lepší vyslat našeho agenta do takové relativní skutečnosti, kde už atomová bomba existuje? Malá, příruční, připravená k použití? Jak by řekl ten váš Rappaport z „Latriny“: *small, friendly ready to use*.“

Pilsudski se rozesmál. Vypadalo to, jako když smečka hyen cení zuby.

„Bože... A tím agentem jsem já?“

Pilsudski přikývl.

Wiśniowiecki si najednou něco připomněl. „Já... Vždyť vy se mi jen zdáte! Tohle je test snu *Úžasná kariéra*!“

„No právě, bohužel,“ zamručel Einstein. Klidně mohl mluvit jidiš, Wiśniowiecki mu stěží rozuměl. „To je vedlejší účinek naší technologie. Všem agentům se zdá, že sní...“

„Po několika měsících to přejde,“ dodal Pilsudski.

„Ale... název *Úžasná kariéra* se mi moc líbí,“ rozesmál se Einstein. Ten se přinejmenším smál normálně. Připomínal muže, a ne hejno pavouků nad bzučící mouchou.

„Přijde sem hypnotizér,“ ucedil maršálek Sejmu. „Pomůže vám, abyste si vzpomněl na všechno z toho... takzvaného snu. A vy... Narýsujete nám všechny plány, sepíšete všechny výpočty. Rozumíte?“

„Ano. Ne...“ vyjekl Wiśniowiecki. „Kristepane. Mně se ta skutečnost jen zdála? Tam, kde jsem snil?“

„Ano.“

„Matko Boží...“ Potřásl hlavou. Neulevil mu ani vynikající koňak. „Ta technologie přece znamená vládu nad světem.“

Pilsudski si přihladil knír.

„A co si myslíte,“ pronesl tiše, „k čemu směřujeme?“

„Ale tam... tam je tolik zázračných věcí... Vždyť... Jiné agenty jste nevyslali?“

„Jistě. To vaše dvacetitunové samohybné dělo, vaše třistamilimetrová „Latrinka“... V jiné relativní skutečnosti se tento stroj smrti nazývá „Konfucius“ a je čínského původu. Váš muniční vůz je v jiné skutečnosti supertěžký tank „Josif Stalin VI“. PZL „Pulawski“ P-92 je někde jinde F-16 „Fighting Falcon“.“ Pilsudski pohlédl na pilulky, rozsypané po desce stolu. „Antirevmatikum se jinde nazývá Voltaren. A jen díky němu ještě žiju... Byl jste raněn u Phenianu... Sepse, viďte? Přežil jste zásluhou antibiotik. V tomto případě jsme název nezměnili, protože to polsky zní docela hezky. Bombardér „Tur“ je prostě B-52. „Zubr“ je Su-26... „Losa F2“ jinde nazývají „Tornádo“. Mám pokračovat?“

„Ne.“

„Jen tak mimochodem... Kdo ve světě, který se vám ‘zdál‘, zkonstruoval atomovou bombu?“

„Oppenheimer.“

„Nu... To nezní špatně. Místo Heisenbergova bomba můžeme říkat Oppenheimerova bomba. Ať se německá rozvědka trápí hledáním neexistujícího muže.“

Einstein přikývl.

„Budiž.“ Pilsudski zvedl hůl, s výraznou námahou vstal a přistoupil k oknu. Pohlédl na Kiepurovu „Patrii“. Potom se otočil a opřel o parapet.

„Dobře... Všechno nám nakreslíte a potom pojedete do Breslau seznámit se s Monikou Hitlerovou.“

„Do Breslau?“ nadskočil Wiśniowiecki. „Proč právě tam?“

Pilsudski na něj pohlédl zmučeným pohledem.

„V Breslau máme konzulát. U podobné bašty, nyní pahorku zarostlého lesem. Hezké, romantické místo. Zorganizujeme recepci, protože Monika Breslau navštěvuje často. Hitlerův oficiální astrolog Hanussen tam má vilu.“

„Vím..“ Wiśniowiecki se nedokázal soustředit. „V té relativní skutečnosti, která se mi zdála... jsem se narodil ve Wroclawi.“

„Co je to Wroclaw?“

„Polská Breslau.“

Pilsudski loupnul malinkýma očičkama po Einsteinovi. Ten vyňal z úst dýmku a mlčky pokrčil rameny.

přeložil Pavel Weigel